

Arrest

nr. 136 591 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 2 april 2012 in het huwelijk met R.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 18 april 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 oktober 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Uit het attest dd 27.09.2012 van het OCMW van Mechelen blijkt dat de Belgische onderdaan een leefloon ontvangt. Bijgevolg worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen en voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat, al[s] gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het

land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15 oktober 2012, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij onder meer in aanmerking dat verzoekers echtgenote in Marokko geboren werd en er het grootste deel van haar leven verbleef, dat niet blijkt dat zij in België is tewerkgesteld en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Er moet tevens op worden gewezen dat zelfs indien de bestreden beslissingen zouden dienen te worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privé- of gezinsleven het in ieder geval gaat om een door artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging. Voormelde verdragsbepaling voorziet immers dat een inmenging in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven mogelijk is indien dit *"bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."* De vereiste dat de echtgenoot van een vreemdeling die in België wenst te verblijven over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken is uiteraard vereist ter bescherming van het economisch welzijn van het land en ter bescherming van de rechten – waaronder het garanderen van recht op maatschappelijke hulp voor Belgische onderdanen en de reeds legaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen – van anderen. Het laten primeren van de belangen van de gemeenschap op individuele belangen kan ook niet worden afgedaan als disproportioneel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.2.2. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook niet worden geconcludeerd dat het proportionaliteitsbeginsel werd miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat dient vastgesteld te worden dat, als gevolg van de nieuwe wet dd. 8 juli 2011, verzoeker als echtgenoot van een Belg moet aantonen dat zijn echtgenote in België over [...] voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten beschikt terwijl een echtgenoot van een Unieburger dit niet moet doen.

Dat in de nieuwe wet geen objectieve criteria voor het verschil van voorwaarden tussen enerzijds Belgen en anderzijds EU-burgers werden weergegeven.

Verzoeker verzoekt dan ook Uw Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof of het nieuwe artikel 40ter Vw., zoals gewijzigd bij wet van 8 juli 2011, welke een inkomensvoorwaarde instelt voor een Belg die zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) terwijl deze inkomensvoorwaarde niet geldt voor een Unieburger, wanneer deze zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) overeenkomstig het art. 40 bis Vw, een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”

2.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring, neerkomt op een kritiek op de wet en dat hij niet bevoegd is wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan de kritiek van verzoekende partij dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

De Raad dient daarenboven te duiden dat het Grondwettelijk Hof (hierna: het Hof) in het arrest nr. 123/2013 van 26 september 2013 reeds het volgende stelde:

“Wanneer de wetgever de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging regelt die van toepassing zijn op personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden, maar waarvan een categorie, in tegenstelling met de andere, onder het Unierecht valt, is hij echter niet verplicht strikt identieke regels in te stellen, gelet op de bij de richtlijn 2004/38/EG nagestreefde [...] doelstelling.”

Het Hof overwoog vervolgens:

“Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.1.4, beoogt de wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven.”

Het Hof concludeerde vervolgens dat het opleggen ten aanzien van een Belg van striktere voorwaarden inzake gezinshereniging dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger ten opzichte van nagestreefde doelstelling een relevante maatregel is en benadrukte dat de wetgever bij de invoering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een doelstelling nastreefde die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

Er dient tevens op te worden gewezen dat artikel 26, § 2, 2° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof voorziet dat een rechtscollege niet gehouden is om een prejudiciële vraag te stellen in bepaalde gevallen waaronder:

“2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Gezien voorgaande vaststellingen dient niet te worden ingegaan op de vraag van verzoeker om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Hij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij stelt het volgende:

"1.

Dat dient te worden vastgesteld dat het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon stelt voor de Belg die zich wil laten vervoegen door zijn echtgeno(o)t(e) om te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste valt van de Belgische staat.

Dat evenwel dient te worden vastgesteld dat de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon, zoals gesteld in het art. 40ter Vw, strijdig is met het Unierecht, meer bepaald met het art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Dat in België men pas een beroep kan doen op OCMW-steun wanneer men een inkomen heeft lager dan het tarief leefloon. Zolang de persoon die zich laat vervoegen dus over een inkomen beschikt dat hoger is dan 100 % van het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste) kan hij niet ten laste vallen van de openbare overheid.

2.

Dat evenwel toch in het art. 40ter Vw. een inkomensvoorwaarde wordt ingevoegd die hoger is dan het tarief leefloon (nl. 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste).

Dat deze inkomensvoorwaarde van een bedrag dat hoger is dan het tarief leefloon strijdig is met het arrest Chakroun, waarin het Hof van Justitie stelde dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zo uitgelegd moet worden, dat deze een lidstaat niet toelaat gezinshereniging te weigeren aan een gezinshereniger die het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien.

Dat [k]rachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie mensen in België niet kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van hun gezinsleden, wanneer ze over een inkomen beschikken lager dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste.

Wanneer er een inkomen hoger is dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste, dan worden ze geacht wel te kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en kunnen ze in de regel geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand.

Dat derhalve de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon. zoals gesteld in het art. 40ter Vw, strijdig is met het Unierecht, meer bepaald met het art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers echtgenote in België een leefloon ontvangt waardoor deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen overeenkomstig het art. 40terVw.

4.

Dat evenwel krachtens het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verweerder in casu werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn echtgenote, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor het huishouden van zijn echtgenote neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekers echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daar verzoeker een gezinsvorming in België met een Belgische onderdaan nastreeft en er dus geen intracommunautair aspect speelt kan hij hoe dan ook niet dienstig naar de Europese reglementering en de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van deze reglementering verwijzen.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker om te staven dat zijn echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt slechts een attest voorlegde waaruit blijkt dat deze vrouw vanaf 1 januari 2006 gesteund wordt door het OCMW. In artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet is evenwel uitdrukkelijk bepaald dat middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, zoals het leefloon, niet in aanmerking mogen worden genomen bij het bepalen of een gezinshereniger beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.3.2.3. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Voormelde wetsbepaling heeft tot doel verweerder er toe te brengen “om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Aangezien niet blijkt dat verzoekers echtgenote over enig vorm van bestaansmiddelen beschikte die door verweerder, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen kan slechts worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen

voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermogen in aanmerking te nemen kan verweerder immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin – zoals het bezit van een eigen woning of het aantal personen ten laste –, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verzoekers argumentatie dat verweerder geen rekening hield met de effectieve maandelijkse huishoudkosten – waarvan trouwens niet blijkt dat deze kunnen worden aangetoond – doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het loutere feit dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft opgenomen laat ook niet toe te concluderen dat deze bepaling werd geschonden.

2.3.2.4. In zoverre verzoekster voorts aanvoert dat de hoorplicht en de rechten van verdediging werden geschonden, moet de Raad benadrukken dat verzoeker ruimschoots de kans kreeg om zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met bewijsstukken te onderbouwen en al de toelichtingen te verstrekken die hij nuttig achtte, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet de mogelijkheid had om zijn standpunt aan verweerder kenbaar te maken.

Verzoeker maakt bijgevolg met zijn toelichtingen niet aannemelijk dat de hoorplicht of de rechten van verdediging – in de mate dat deze in casu al kunnen worden ingeroepen – werden geschonden.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar aanvoert dat hij de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar dat hij met zijn uiteenzetting niet aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden die voorzien zijn in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het is verweerder evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F). Er kan dan ook niet worden besloten dat het evenredigheidsbeginsel werd miskend.

2.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Hij stelt tevens opnieuw dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Ter onderbouwing van zijn vierde middel voorziet hij in de volgende uiteenzetting:

“Voorts wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met ve[rz]oekers langdurig verblijf in België, met zijn gezin in België, met zijn werkwillegheid (cf. stuk 2),...

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

2.4.2.1. Met verwijzing naar de bespreking van het derde middel dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG kan aanvoeren.

2.4.2.2. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker ook met zijn uiteenzetting in zijn vierde middel niet aantoonde dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat verweerder over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding. In dit verband moet worden geduurd dat verzoeker niet kan voorhouden dat verweerder zijn gezinsleven niet in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aangezien deze beslissing net een antwoord is op de vraag van verzoeker om met het oog op het vervoegen van een gezinslid tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Aangezien verzoeker het grootste deel van zijn leven in Marokko verbleef en hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in België werd toegelaten of gemachtigd is het voorts evident dat de duur van zijn verblijf in het Rijk niet opweegt tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat zijn familiale, culturele of sociale banden die hij met Marokko heeft zijn teloor gegaan door zijn – in vergelijking met zijn verblijf in Marokko – kortstondig verblijf in België. Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder de duur van verzoekers verblijf in het Rijk of het ontbreken van banden met Marokko nader had dienen te bespreken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat verweerder de (materiële) motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden of dat hij een manifeste beoordelingsfout maakte.

2.4.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsprincipe, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het derde middel.

Het vierde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK